
Hrajeme stejně pro tři lidi jako pro tři tisíce

Nepotřebujeme vyprodávat kluby. Hrajeme stejně pro tři lidi jako pro tři tisíce

Hlavní kolonádou v Mariánských Lázních se nese hluboký hlas doprovázený zvukem mnoha nástrojů. [DiJazzTiva](#) – studentská kapela z Farmaceutické fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové – zde zahajuje každoroční prázdninový koncert. Po jeho skončení jsme si s kapelníkem Martinem Berdychem a zpěvačkou i lékárnicí v jedné osobě Michaelou Majorovou, povídali mimo jiné o tom, proč každé společné vystoupení považují za malý zázrak. A to i přesto, že DiJazzTiva nedávno účinkovala na jednom z největších českých hudebních festivalů Rock for People.

Vaše kapela funguje takřka deset let. Vybavíte si její začátky?

Berdych: Pocházím z Mariánských Lázní a už za svých mladých středoškolských let jsem tady vedl kapelu podobného swingového ražení. K muzice jsme se s kamarády dostali přes základní uměleckou školu a její orchestry. Pak jsme se

v sedmnácti trhli a založili si vlastní kapely. Když jsem se dostal na vysokou školu do Hradce Králové, chtěl jsem v této tradici pokračovat. Město jsem ale neznal, pohyboval jsem se jen mezi studenty farmacie, a tak mě napadlo poskládat kapelu z nich.

<blockquote class="rightfloat"> <p>Abyste se stali ryze studentskou kapelou a mohli fakultu reprezentovat na kulturních akcích, potřebujete získat na svou stranu vedení.</p> </blockquote>

Překvapilo mě, jak málo hudebních skupin spojených s Univerzitou Karlovou existuje. Čím si to vysvětlujete?

Myslím, že je to dáno tím, že k tomu, abyste se stali ryze studentskou kapelou a mohli fakultu reprezentovat na kulturních akcích, potřebujete získat na svou stranu vedení. My jsme měli neuvěřitelné štěstí, že jsme zaujali Alexandra Hrabáka, bývalého děkana Farmaceutické fakulty UK. Zařídil nám zkušebnu na fakultě, přispěl na pořízení bicí soupravy a také zajistil faktické propojení kapely s univerzitou. Výhodou byl i náš styl – kdybychom hráli třeba heavy metal, asi bychom takovou podporu nedostali.

Jak jste přišli na originální a přitom výstižný název DiJazzTiva?

Berdych: Není z mé hlavy. Dlouho jsme se nemohli dohodnout a nikdo nepřicházel s ničím trefným. Obeslali jsme tedy společným e-mailem fakultu s tím, že kdo vymyslí nejlepší název, dostane flašku. Přišlo nám zhruba dvacet nápadů, ale DiJazzTiva, který vymyslela jedna holčička, byl jasný vítěz. Propojení jazzu a léku na zažívání je perfektní. Kamarád nám pak udělal v tomto duchu vtipné webové stránky se záložkami jako „složení“, „dávkování“ nebo „příbalový leták“.

Společného e-mailu jste využil i při hledání spoluhráčů?

Berdych: Přesně tak. Nejdřív jsem se bál, jestli se mi vůbec podaří dostat do bandu všechny potřebné nástroje. V bývalé kapele nás bylo šest a tady byla má vize stejná. Dokonce jsem oslovil i zaměstnance fakulty, ale nakonec se přihlásili pouze studenti. Bylo jich ovšem dost – celkem třináct. Nakonec jsme měli i několik nástrojů duplicitních.

<blockquote class="leftfloat"> <p>Notový materiál jsme získali darem od kamaráda a vysloužilého muzikanta z Mariánských Lázní. Většina spoluhráčů swing ani jazz neznala, hráli ho se mnou úplně poprvé.</p> </blockquote>

Počítala jsem na dnešním koncertě správně, že nyní je vás deset?

Berdych: Ano, deset aktivně hrajících hráčů. Některé muzikantky jsou na rodičovské dovolené, ale myslím, že až jim děti trochu vyrostou, budou se chtít vrátit.

Michaelo, vy nejste v kapele dlouho. Nahradila jste některou ze zpěvaček?

Majorová: Nastoupila jsem na podzim 2016, tehdy jsem byla na Farmaceutické fakultě ve čtvrtém ročníku. Přišla jsem je okouknout a už zůstala.

Jak tvoříte repertoár?

Berdych: Opět to souvisí s mou původní kapelou, tehdy jsme se spoluhráči dostali darem notový materiál. Kolega, vysloužilý muzikant z Mariánských Lázní, za mnou přišel a povídá: „Kluci to je skvělý, že se věnujete jazzu, tady máte pakl not.“ Věnoval nám zhruba šedesát aranží, které dodnes používám. Naše tehdejší kapela už nicméně nebyla udržitelná, protože jsme šli na vysokou každý jinam, a tak jsem si noty přinesl do Hradce. Je to muzika, na niž jsem vyrostl a která mě baví, takže se dá říct, že žánrově směřuji skupinu tímto směrem já. Byla to má vize, mé noty a noví hráči s tím souhlasili. Většina z nich vlastně tento žánr ani neznala, hráli ho se mnou úplně poprvé.

Majorová: Přiznám se, že ani já jsem dřív jazz neposlouchala. Kdysi jsem neznala ani jméno jako Duke Ellington. Ale zpěv mi v té době zkrátka chyběl.

Martine, vraťme se k notovým podkladům. Kdybyste je nezískal darem, bylo by těžké se k nim jako muzikant, který si vytváří repertoár, dostat?

Berdych: Obecně je problém cena a pak také styl aranží, který vám musí vyhovovat. Když koupíte noty přes internet, zaplatíte stovky někdy i tisíce korun, a přitom nemáte záruku, že kapele sednou. Nejenže potřebujete mít odpovídající nástroje, důležitá je i technická úroveň hráčů.

<blockquote class="rightfloat"> <p>Když koupíte noty přes internet, zaplatíte stovky někdy i tisíce korun, a přitom nemáte záruku, že kapele sednou.</p> </blockquote>

A pořád mluvíme jen o jedné skladbě.

Berdych: Přesně tak. Takže mít vlastní noty pro nás byla ohromná výhoda. Navíc jsem ze svých dřívějších koncertů věděl, jak skladby znějí. Šlo „jen“ o to, sevcíčit nové hráče dohromady.

Takže jste byl zpočátku i dirigentem?

Berdych: To je trochu silné slovo, ale byly chvíle, kdy jsem kolegům předzpíval. Sice to znělo strašně, ale nebyla jiná cesta k tomu, aby pochopili, o co mi jde, kde mají začít, kdy přestat a hlavně jak frázovat. V tom je swing velice specifický a kluci z kapely ho nikdy nehráli ani neposlouchali. Byl to pro ně úplně jiný svět.

Na druhou stranu budovat a tvořit kapelu od píky vás muselo úplně pohlit.

Berdych: Ano, ale také to pro mě byl obrovský krok zpět. Pracoval jsem s lidmi, kteří vůbec nevěděli, o co jde, a navíc byli každý na úplně jiné úrovni. Nechci vést kapelu formou dřiny. Samozřejmě bychom mohli být o stupeň lepší, kdybychom na sobě pracovali, každý z nás doma denně cvičil a zkoušeli jsme skladby po taktech. Bylo by to určitě skvělé, ale věřím tomu, že by nás to netěšilo. Jsme na takové úrovni, kdy nás hraní baví a jsme snad i relativně poslouchatelní.

<blockquote class="leftfloat"> <p>Díky tomu, že kvůli našemu pracovnímu vytížení nemůžeme pravidelně cvičit, mají koncerty větší grády.</p> </blockquote>

Nehrajete ovšem moc často. V průměru tak jednou za čtvrt roku.

Majorová: Vzhledem k tomu, že všichni pracujeme a jsme roztroušeni po celé republice, není možné pravidelně cvičit a také domlouvání koncertů je stále náročnější. Na druhou stranu je pravda, že pokaždé, když jsme si říkali, že se naše kapela už opravdu rozpadne, se nám začaly hrnout kšefty.

Nevadí vám, že se nikam neposouváte?

Berdych: V tuto chvíli to ani jinak nejde. Nescházíme se ani pravidelně nezkoušíme. Pokud přijde nabídka, přijmeme ji, mají-li všichni klíčoví hráči čas. Ale aktivně je nevyhledáváme. Nicméně díky tomu, že se delší dobu nevidíme, mají koncerty větší grády. Muzikanti se těší, jsou rádi, že si mohou zahrát a při koncertě ze sebe vydají to nejlepší. Všichni si to daleko víc užíváme.

Na začátku letních prázdnin jste hráli na jednom z největších českých festivalů – Rock for People. Považujete to za svůj největší dosavadní úspěch?

Berdych: Účinkování pro nás bylo samozřejmě ohromně prestižní, ale není to tak, že by nám napsali sami pořadatelé s tím, že slyšeli naši nahrávku a na základě toho nás pozvali. Opět nám pomohl Alexandr Hrabálek, který se stal primátorem Hradce Králové.

Co plánujete dál?

Berdych: Myslím si, že se nic nezmění. Času víc nebude, naopak ho bude spíš ubývat. Je to vlastně trochu zázrak, že se nám podařilo kapelu tak dlouho udržet.

Dovedete si představit, že byste nehrál? Vždyť se muzicírování věnujete nepřetržitě už od dětství.

Berdych: Už jsem o tom párkrát uvažoval, ale asi by mi to bylo opravdu líto. Když slyším písničku v rádiu, úplně mě svrbí prsty.

Martin Berdych pochází z Mariánských Lázní. Vystudoval Farmaceutickou fakultu UK v Hradci Králové, kde absolvoval magisterský program pro odborné pracovníky v laboratorních metodách. Rigorózní zkoušku splnil na katedře analytické chemie FaF UK. Pracuje jako manažer kvality a metrolog. Vedle Dijazztivy působí v dalších kapelách, některé i vede: [Berdychův gang](#) , [Bryspan](#) , Klondike dixi boys a Žestový kvintet.

Michaela Majorová vystudovala gymnázium ve slovenském městě Šafa. Na tamní ZUŠ navštěvovala deset let hru na piano a tři roky sólový zpěv. Vystudovala Farmaceutickou fakultu UK v Hradci Králové, obor farmacie. Nyní pracuje jako lékárnice. Zpívá ve dvou kapelách – hradecké Dijazztivě a jaroměřské Mozaice.